

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

Dialogmøde d. 4. september 2008 med Minister for Sundhed og Forebyggelse Jakob Axel Nielsen

"Ingen ny lovgivning. Sundhedsaftaler skal regulere indsatsen så vi undgår grænsefladeproblematikker mellem region og kommune"

Sådan lød meldingen fra Jakob Axel Nielsen, Minister for Sundhed og Forebyggelse, da PS LANDSFORENING havde møde med Ministeren for at efterlyse hjælp til, at dæmme op for, at spiseforstyrrede så ofte "lander mellem 2 stole".

Vi fik ikke et entydigt svar med derfra, men vi fik klar besked på, at Ministeren mente, at vi altid vil have politiske grænseflader. Selvom vi kunne konkretisere grænsefladeproblematikkerne med nogle meget problematiske sagsforløb, så fandt Ministeren ingen grund til at ændre på lovgivningen. En lang række af disse grænsefladeproblematikker skal afklares i sundhedsaftalerne. "Det er sundhedsaftalerne, som skal regulere indsatsen mellem region og kommune, og her bør man kunne finde aftaler om en arbejdsfordeling mellem kommune og regioner for de spiseforstyrrede", lød beskeden fra Jakob Axel Nielsen.

Derfor vil PS nu til at se meget nøje på sundhedsaftaler med særlig fokus på indsatsen for de spiseforstyrrede. For problemet er meget stort, og PS har daglig kontakt til spiseforstyrrede eller deres pårørende, der bliver svigtet af sundhedssystemet og/eller kommuner. Ingen vil tage ansvar, eller rettere, ingen vil betale for indsatsen. Tilbage står den spiseforstyrrede og dennes familie som tabere i et urokkeligt system.

PS havde stillet spørgsmålene:

Lige adgang til indsats og grænsefladeproblematikker mellem kommuner og regioner – hvor ser ministeren at ansvaret ligger, og kan der skelnes? Hvornår er behandlingsmulighederne udtømte?

Kommunerne kan afvise en indsats med "at det ligger uden for vores serviceniveau". Det er ikke rimeligt og det giver meget stor ulighed i adgangen til behandling.

Andre kommuner vælger at afvise en indsats med, at det er en behandlingsindsats, og derfor ikke deres ansvar. Andre kommuner siger, regeringen har ikke givet os penge til den indsats, så derfor kan vi ikke gå ind i det.

I PS oplever ofte, at patienter som ikke profiterer af sundhedssystemets tilbud, bliver gidsler. De kan have prøvet det offentlige behandlingstilbud 2-7 gange og alligevel fastholder sundhedssystemet, at man har et behandlingstilbud til patienten, og "at patienten bare skal blive moden til at modtage deres behandlingstilbud". Hvor mange gange skal en patient forsøge, før man kan sige, at behandlingsmulighederne i offentlige regi er udtømte og patienten dermed får mulighed for via lovgivningen at søge kommunen om et privat behandlingstilbud?

Og kan det være rigtigt, at kommuner skal betale for behandling af meget syge patienter, når de via serviceloven får bevilget ophold på en døgninstitution. Ofte er det ekstremt syge kvinder, og det offentlige behandlingssystem har mere eller mindre opgivet disse meget syge kvinder. Vi oplever, at rigtig mange af disse patienter rent faktisk bliver hjulpet på fode til et værdigt liv.

Med venlig hilsen

PS LANDSFORENING, Pårørende til Spiseforstyrrede

Erna Poulsen
Formand, Erna Poulsen

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE